

Takelen

Zowat een jaar geleden kwam die jongeman bij ons boven wonen. Maneschijn heette hij. Ik maakte al met hem kennis tijdens de verhuizing, want er moest een spinet naar boven worden getakeld en dat kon alleen als hij bij mij in het raam stond om het af te houden. 't Was een beleefd iemand met een heldere handdruk, zo'n beetje 'de grote stille knecht' van Aar van de Werfhorst. Maar toen hij metterwoon in ons pand gevestigd was zag ik hem opeens buiten lopen met een heerlijke zwarte dame, die mijn blik terugkaatste met zo'n gezicht van 'ja, daar kijk je van op, hè?'

'Moet je die Maneschijn eens zien!' riep ik verbaasd.

'O, ja, dat is dat gekke mens waarmee hij hier boven woont,' zei mijn vrouw. 'Zij speelt op dat spinet.'

'Hoe krijgt hij het gedáán,' mompelde ik afgunstig.

'Nou, hij hééft wel iets, hoor,' vond mijn vrouw met lichte neusvleugeltrilling.

Raadselachtig is dat. Als seksegenoot kun je het nooit begroten, vind ik. Die hele Maneschijn was voor mij niets dan een stille sul met een tweedjasje, maar hij pakte al spoedig uit als de wijk-Casanova. Nog geen twee weken waren verstreken, of ik had hem weer bij me aan de bel. Of hij weer eens takelen mocht.

'O, u doet maar,' zei ik.

Even later kwam het spinet naar beneden en steeg een weefgetouw ten hemel.

'Zeg, hoe zit dat,' zei ik 's middags tegen mijn vrouw, 'die zwarte speelt toch op het spinet?'

'Ja, maar het is áf,' wist ze. 'Hij is nou met een kunstweefster van het Gulden Spoelke uit Ameland.'

Die was blond, bleek al spoedig, en wat kleiner van stuk, maar ze kon óók zo op voor Miss Universe. Die Maneschijn! Hij liep er maar naast met zijn tweedjasje of het allemaal geen geld kostte. Twee stille maanden volgden, want zo'n weefgetouw hoor je niet. Maar op een gure woensdagmiddag belde hij toch weer aan.

'U komt zeker weer eens takelen?' veronderstelde ik.

'Nou eerlijk gezegd, já...' zei hij een beetje verlegen.

En daar ging het weefgetouw, om plaats te maken voor allerlei naaimachinerieën en drie van die rieten torsen, zoals ze op kostuumateliers gebruiken.

'Nog welbedankt,' zei hij bij het weggaan. 'Ik zal u niet meer lastigvallen. Vooreerst.'

Van de lange rode die hij nu binnenvoerde, stelde hij zich blijkbaar iets blijvends voor. Ze had de haute couture om zich heen en droeg altijd iets aparts, waarom ze in de goedkopere buurten werd nageroepen. Hoewel ze er, op haar larmoyante wijze, stellig wezen mocht, vond ik het toch een stapje achteruit, na de zwarte en de blonde, aan wie ik vaak met stille weemoed terugdacht. Maneschijn niet. Die liep zijn moppen nu weer welgemoed op de rode te beproeven. Want dat is wel handig van zo'n leven: je kunt toe met een klein repertoire, als je telkens de luisteraars ververst. En nu noem ik nog maar één voordeel.

'Zou het aanblijven?' vroeg ik gisteren aan mijn vrouw, want die rode werd zo eentonig.

Misschien had ik het beter niet kunnen zeggen, want nog diezelfde middag belde hij.

'Ga uw gang maar hoor,' riep ik, het raam alvast opschuivend. Ik begon er al handigheid in te krijgen.

Daar ging de haute-couture-inventaris. Toen

alles beneden stond, wachtte ik in spanning, maar hij keerde het raam de rug toe.

'Moet er niets naar boven?' vroeg ik ontgoocheld.

'Nee, dank u,' zei hij, een boertje onderdrukkend. 'Voorlopig maar niet.'

Zijn handdruk voelde een stuk matter. Toen hij weg was zei mijn vrouw meewarig: 'Hij takelt af.'

